

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 496/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s., H., zastúpenej advokátom JUDr. D. F., H., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 7/2009 a jeho rozsudkom zo 14. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. novembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti C., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a základného práva vyjadriť sa ku všetkým navrhovaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2

ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 7/2009 a jeho rozsudkom zo 14. októbra 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou z 30. apríla 2004 domáhala pred Okresným súdom Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) zaplata zmluvnej pokuty 3 000 000 Sk (99 581,76 €) s príslušenstvom na základe zmluvy o mimoriadnom práve uzavretej 30. marca 2000 (ďalej len „zmluva o mimoriadnom práve“) medzi obchodnou spoločnosťou T., s. r. o. (neskôr obchodná spoločnosť E., s. r. o.), a obchodnou spoločnosťou C..., a. s., pričom svoju aktívnu legitímáciu na podanie žaloby odvodzovala z dohody o postúpení práv a povinností z uvedenej zmluvy z 19. marca 2001 (ďalej len „dohoda o postúpení z 19. marca 2001“) uzavretej medzi ňou a obchodnou spoločnosťou C..., a. s. Na základe dohody o postúpení z 19. marca 2001 mali byť na sťažovateľku postúpené všetky práva a povinnosti zo zmluvy o mimoriadnom práve, ktorej predmetom bolo *„dojednanie prednostného práva oprávnenej strany na výstavbu Hypermarketu H... a pre prípad zabezpečenia tohto práva bola dohodnutá zmluvná pokuta“*.

Okresný súd dospel k záveru, že zmluva o mimoriadnom práve a dohoda o postúpení z 19. marca 2001 sú neplatnými právnymi úkonmi, pretože sú uzavreté v rozpore so zákonom, ale aj z dôvodu rozporu so zásadami poctivého obchodného styku, a preto nepoživajú právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka. Sťažovateľke preto nevznikol právny nárok domáhať sa na základe uvedených zmlúv zaplata zmluvnej pokuty a vzhľadom na to okresný súd rozsudkom č. k. 22 Cb 60/04-196 z 9. novembra 2006 rozhodol tak, že žalobu zamietol.

Na odvolanie sťažovateľky Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) ako súd odvolací rozsudkom č. k. 4 Cob 164/2007-284 z 29. októbra 2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľke 3 000 000 Sk (99 581,76 €) a vo zvyšku (čo sa týka príslušenstva) napadnutý rozsudok potvrdil (ďalej len

„rozsudok krajského súdu“). Podľa krajského súdu obchodná spoločnosť C., a. s. (ako postupiteľ), listom z 19. marca 2001 oznámila žalovanému postúpenie všetkých práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o mimoriadnom práve.

V zmysle § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka preto nie je žalovaný oprávnený domáhať sa preukázania zmluvy o postúpení a nie je oprávnený domáhať sa ani jej prípadnej neplatnosti v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu odvolací súd nepovažoval záver súdu prvého stupňa o neplatnosti dohody o postúpení pohľadávky z 19. marca 2001 za správny. Odvolací súd sa nestotožnil ani s názorom súdu prvého stupňa o neplatnosti zmluvy o mimoriadnom práve a výkon práva z tejto zmluvy nepovažoval za odporujúci zásadám poctivého obchodného styku.

Po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku krajského súdu si sťažovateľka uspokojila svoju pohľadávku proti žalovanému (obchodnej spoločnosti E., s. r. o.) núteným výkonom rozhodnutia v exekučnom konaní.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v rozsahu jeho druhého (zaplatenie 3 000 000 Sk, t. j. 99 581,76 €) a tretieho výroku (povinnosť hradiť trovy konania) podal žalovaný v zákonnej lehote dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že uvedený druhostupňový rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa dovolateľa na vydanie vecne správneho rozhodnutia v prerokúvanej veci bolo nevyhnutne potrebné sa správne právne vysporiadať s otázkou platnosti dohody o postúpení z 19. marca 2001, keďže jej predmetom nebolo len postúpenie pohľadávok, ale všetkých práv a povinností vyplývajúcich zo zmluvy o mimoriadnom práve, a to bez súhlasu dlžníka.

Najvyšší súd ako súd dovolací bez nariadenia dovolacieho pojednávania preskúmal rozsudok odvolacieho súdu v rozsahu podľa § 242 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné. Podľa názoru najvyššieho súdu môže byť predmetom postúpenia len určitá pohľadávka, t. j. právo na plnenie od dlžníka, nie však celý záväzkový vzťah, z ktorého pohľadávka vznikla, keďže v tom prípade ide už o zmenu zmluvy, ktorá predpokladá v zmysle § 493 Občianskeho zákonníka

dohodu zmluvných strán vrátane dlžníka. Keďže obsahom dohody nebola sledovaná zmena celého záväzku uzavretá so žalovaným, nemohla sťažovateľka ani platne nadobudnúť právo k predmetnej pohľadávke. Najvyšší súd preto rozsudok odvolacieho súdu podľa § 243b ods. 2 druhej vety OSP v napadnutej časti zmenil tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Následne žalovaná, ktorá právoplatný rozsudok krajského súdu nútene splnila, podala 18. marca 2011 Okresnému súdu Humenné návrh na vydanie platobného rozkazu proti sťažovateľke, ktorého „*právnym základom*“ je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu. Sťažovateľka podala 11. mája 2011 proti vydanému platobnému rozkazu odpor a v predmetnej veci v súčasnosti prebieha na Okresnom súde Humenné konanie pod sp. zn. 11 Cb/27/2011.

Sťažovateľka tvrdí, že najvyšší súd porušil jej základné práva tým, že písomnosti v dovolacom konaní (podané dovolanie a ani samotný napadnutý rozsudok najvyššieho súdu) neboli doručené jej, ale iba jej právnomu zástupcovi JUDr. P. B., ktorého splnomocnenie na jej zastupovanie malo skončiť právoplatnosťou rozsudku krajského súdu. V dovolacom konaní je podľa sťažovateľky potrebné osobitné splnomocnenie pre právneho zástupcu, ktoré mu však sťažovateľke neudelila. Postup najvyššieho súdu, ktorý vychádza z názoru, že plná moc udelená na celé konanie platí aj pre dovolacie konanie, podľa sťažovateľky popiera „*základné princípy občianskeho súdneho konania*“, najmä vedie „*k popretiu zásady jednoty konania a zásady existencie dvojinštančnosti*“. Podľa sťažovateľky je „*Dovolacie konanie... samostatným konaním, začínajúcim sa na návrh, nie je teda súčasťou konania, ktoré mu predchádzalo. Prijatím... (záveru, pozn.), že uvedení plnú moc je možné považovať za plnomocenstvo aj v dovolacom konaní, by sme však zároveň museli prijať aj právny záver o zásade trojinštančného konania, čo však naša právna úprava nepozná.*“.

Z uvedeného má podľa sťažovateľky vyplývať, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu doručený iba jej právnomu zástupcovi, ktorý ju zastupoval v konaní pred okresným a krajským súdom, ešte nie je ani právoplatný. Zároveň tým, že najvyšší súd nedoručil

sťažovateľke ani dovolanie, jej mal znemožniť oboznámiť sa s jeho obsahom, a tým plnohodnotne brániť svoje práva vrátane zaujatia stanoviska k námietkam dovolateľa. Tento nedostatok má byť ešte podľa sťažovateľky zvýraznený tým, že pojednávanie na prerokovanie dovolania nebolo najvyšším súdom nariadené.

Vzhľadom na uvedené podala sťažovateľka proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou navrhuje, aby ju ústavný súd prijal na ďalšie konanie a vyslovil, že jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli týmto rozsudkom a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 7/2009 porušené. Zároveň navrhuje, aby ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Predseda najvyššieho súdu JUDr. Š. H. podal 22. februára 2013 proti sudcovi ústavného súdu Ladislavovi Oroszovi, ktorý je členom senátu, v ktorom má byť vo veci rozhodnuté, trestné oznámenie a zároveň v televíznych reláciách televízie TA 3 odvysielaných 21. februára 2013 a 11. marca 2013 formuloval proti nemu osobné invectívy. Sudca v tejto súvislosti (aj keď sa zo subjektívneho hľadiska necítil byť predpojatý) listom z 28. marca 2013 (ďalej len „oznámenie“) oznámil tieto skutočnosti v zmysle § 27 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predsedníčke ústavného súdu a zároveň ju požiadal, aby zabezpečila postup podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, t. j. aby predložila jeho oznámenie obsahujúce skutočnosti, ktoré by mohli zakladať jeho vylúčenie z prerokovania a rozhodovania vecí sťažovateľky, na rozhodnutie senátu ústavného súdu, ktorý je o ňom príslušný rozhodnúť v súlade s platným rozvrhom práce ústavného súdu.

O oznámení uvedeného sudcu rozhodol I. senát ústavného súdu uznesením č. k. I. ÚS 367/2013-8 z 5. júna 2013 tak, že ho z výkonu sudcovskej funkcie vo veci sťažovateľky nevyhlúčil. Označené uznesenie bolo sudcovi doručené 21. júna 2013.

Z uvedeného dôvodu IV. senát ústavného súdu v období od 28. marca 2013 do 21. júna 2013 nemohol vo veci sťažovateľky konať a rozhodovať.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd najprv zisťoval, či vzhľadom na dobu, ktorá uplynula medzi vydaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (14. októbra 2010) a podaním sťažnosti (15. novembra 2012), nie je sťažnosť podaná oneskorene.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ

mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Na rozdiel od nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 259/2011, na ktorý poukazuje aj sťažovateľka vo svojej sťažnosti, v ktorom ústavný súd posudzoval postup najvyššieho súdu, keď dovolanie nebolo vôbec doručené účastníkovi konania, je v tomto prípade sporné, či doručenie dovolania a následne aj napadnutého rozsudku iba právnemu zástupcovi sťažovateľky, ktorého si sťažovateľka zvolila na celé konanie a ktorý ju zastupoval v konaní pred okresným súdom a krajským súdom, môže mať za následok porušenie označených práv sťažovateľky. Zodpovedanie predmetnej otázky má vplyv aj na posúdenie toho, či je v okolnostiach danej veci lehota na podanie sťažnosti dodržaná.

Pri riešení otázky, či v konaní došlo k namietanej vade, ústavný súd vychádzal predovšetkým z § 25 ods. 1 a § 28 ods. 1 a 2 OSP, podľa ktorých účastník zvolenému zástupcovi udelí splnomocnenie buď na celé konanie, alebo len pre určité úkony. Splnomocnenie udelené pre celé konanie alebo udelené advokátovi nemožno obmedziť. Podľa judikatúry najvyššieho súdu ak nejde o splnomocnenie vzťahujúce sa len na určitý úkon výslovne v splnomocnení uvedený, je nutné vychádzať z toho, že ide o splnomocnenie dané na celé konanie (Najvyšší súd ČSSR sp. zn. 2 Cz 2/68, R 56/1969, uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 62/2011 z 22. augusta 2012).

Ústavný súd konštatuje, že Občiansky súdny poriadok neupravuje jednoznačne časové ohraničenie trvania splnomocnenia, ale ustanovuje, že oprávnenie advokáta ako zvoleného zástupcu je neobmedziteľné. Ústavný súd ďalej vychádzal z tvrdení sťažovateľky, že dovolanie, ako aj napadnutý rozsudok bol doručený jej právnemu zástupcovi, ktorý ju zastupoval pred okresným súdom a krajským súdom, a že splnomocnenie tohto zástupcu sa vzťahovalo na celé konanie („... keďže súčasťou tohto konania ako celku sa rozumie aj prípadné odvolacie konanie...“).

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a vzhľadom na svoje postavenie nemôže zasahovať do právomoci všeobecných súdov zisťovať skutkové okolnosti a vyvodzovať právne závery, ak sú tieto ústavne udržateľné a všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd opakovane vyslovil, že rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať jeho postup zodpovedajúci garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, a to najmä garanciam obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, v princípe rovnosti zbraní a v práve na kontradiktórne konanie (m. m. I. ÚS 230/03).

Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorá okrem iných procesných záruk kladie dôraz aj na zachovanie kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ (podobne napr. III. ÚS 402/08). Podstatou kontradiktórnosti a s ňou súvisiacej „rovnosti zbraní“ je, aby všetci účastníci konania mali reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na „protiargumenty“ protistrany. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (napr. IV. ÚS 42/09, IV. ÚS 147/04).

Podľa názoru ústavného súdu je tento právny názor potrebné aplikovať aj na dovolacie konanie, a to zvlášť vtedy, ak dovolací súd vo veci rozhoduje meritórne (IV. ÚS 259/2011).

Nie je však úlohou ústavného súdu vykladať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (v tomto prípade slovné spojenie „celé konanie“). Ústavný súd súhlasí s tým, že výklad pojmu „celé konanie“, ktorý zastáva sťažovateľka, je jedným z možných výkladov, ale nie jediným možným (pozri napríklad rozdielne úvahy týkajúce sa trvania oprávnenia

zastupovať účastníka ustanoveným zástupcom uvedené v uznesení Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 1 Afs 120/2006 z 24. júla 2007 na strane jednej a v uznesení Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 729/2007, z 21. marca 2007, v náleze Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. II. ÚS 16/07 z 13. septembra 2007, resp. v náleze Ústavného súdu Českej republiky II. ÚS 3035/07 z 24. apríla 2008 na strane druhej; ústavný súd ale pripomína odlišnosť právnej úpravy Českej republiky, ktorá obsahuje časové ohraničenie trvania splnomocnenia, a to do dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa končí konanie, na ktoré bolo udelené, ibaže by bolo medzi účastníkom a právnym zástupcom dohodnuté inak). Ústavný súd zároveň na doplnenie dodáva, že podľa § 29 ods. 5 OSP ak súd nerozhodne inak, opatrovník ustanovený podľa ods. 1 až 4 zastupuje účastníka v konaní pred súdom prvého stupňa, v odvolacom konaní a v dovolacom konaní. Podľa § 31 OSP ustanovený zástupca má rovnaké postavenie ako zástupca na základe splnomocnenia na celé konanie, pokiaľ nebol ustanovený len na určité úkony. Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že ustanovený opatrovník, ak nie je určené inak, môže zastupovať účastníka aj v dovolacom konaní, a teda ani samotný procesný predpis jednoznačne nebráni možnosti, aby jeden procesný zástupca vystupoval ako zástupca účastníka v konaní do vydania rozhodnutia, ktorým sa vec právoplatne končí, a tiež aj na účely konania o dovolaní.

Ústavný súd považuje za vhodné poukázať na svoje skoršie rozhodnutie (uznesenie sp. zn. III. ÚS 120/2013 z 12. marca 2013), v rámci ktorého posudzoval doručovanie rozhodnutí o mimoriadnom dovolaní iba právnemu zástupcovi účastníka, ktorého zastupoval v konaní pred okresným súdom a krajským súdom. Ústavný súd dospel v označenej veci k záveru, že sťažovateľka si po doručení dovolania alebo napadnutého rozsudku najvyššieho súdu svojmu právnemu zástupcovi, ktorý ju zastupoval v konaní pred okresným a krajským súdom, mohla toto rozhodnutie vyžiadať predovšetkým od svojho právneho zástupcu. Najvyšší súd preto svojím postupom neporušil označené základné práva, ak doručil rozhodnutie tomu právnemu zástupcovi, ktorý zastupoval sťažovateľku v tejto veci ešte pred podaním podnetu na mimoriadne dovolanie. Vyplýva to aj z § 49 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej ak má účastník zástupcu so splnomocnením na celé konanie, doručuje sa písomnosť len tomuto zástupcovi.

Ústavný súd nepovažuje za dôvodné odchyliť sa od uvedeného názoru ani v prípade doručovania dovolania na účel vyjadrenia sa a ani v prípade doručovania rozhodnutia, ktorým sa dovolacie konanie končí, ak okolnosti veci takému postupu nebránia (zmena právneho zástupcu, zánik oprávnenia zastupovať účastníka konania a podobne).

Obdobne ako v už uvedenej veci (III. ÚS 120/2013) aj v okolnostiach danej veci je tento záver ústavného súdu taktiež dôležitý na posúdenie, či je sťažnosť podaná oneskorene.

Bez ohľadu na uvedené považuje ústavný súd v danom prípade za rozhodujúce to, že sťažovateľka už najneskôr od 11. mája 2011 vedela, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo doručené jej právnomu zástupcovi v pôvodnom konaní a že rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, keďže v tento deň podala odpor proti platobnému rozkazu, „*ktorého právnym základom je spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu (napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, pozn.)*“. Sťažovateľka sa však so sťažnosťou obrátila na ústavný súd až 15. novembra 2012, a preto ústavný súd, neakceptujúc jej námietky, dospel k záveru, že jej sťažnosť proti postupu najvyššieho súdu v namietanom konaní a napadnutému rozsudku najvyššieho súdu bola podaná oneskorene. Uvedený záver je relevantný aj za predpokladu, ak by sa ústavný súd mal prikloniť k názoru sťažovateľky o tom, že najvyšší súd mal doručiť dovolanie, ako aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu aj sťažovateľke.

Ústavný súd sťažnosť z tohto dôvodu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dodáva, že nie je jeho úlohou v tomto prípade posudzovať prípadnú zodpovednosť advokáta za škodu spôsobenú porušením povinností

voči klientovi. Napriek tomu, ak je sťažovateľka toho názoru, že ujmu na jej právach jej spôsobil advokát svojim nekvalifikovaným postupom pri jej zastupovaní alebo po jeho skončení, má možnosť uplatniť náhradu vzniknutej prípadnej škody v občianskoprávnom konaní [§ 26 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov]. Sťažovateľka môže v tejto súvislosti podľa uvedeného zákona tiež zvážiť možnosť podania sťažnosti na postup advokáta Slovenskej advokátskej komore (IV. ÚS 259/2010).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. augusta 2013